

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 października 2015 roku, w sprawie sygn. akt II K 644/15 Sąd Rejonowy w Zgierzu uznał J. T. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów polegających na tym, że:

1. w dniu 30 czerwca 2015 roku w Z. znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,36 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym tj. popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

2. w dniu 30 czerwca 2015 roku w Z. obiecał udzielić korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 250 zł pełniącym obowiązki służbowe funkcjonariuszom policji, czym chciał nakłonić ich do zaniechania obowiązku służbowego polegającego na zatrzymaniu prawa jazdy za jazdę (...) nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę funkcjonariuszy tj. popełnienia przestępstwa z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Za czyn z pkt. 1 na podstawie art. 178a § 1 k.k. Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat zaliczając na jego poczet na podstawie art. 63 § 2 k.k. okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 3 czerwca 2015 roku oraz na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 50000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Za czyn z pkt. 2 na podstawie art. 229 § 3 k.k. Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego za zbiegające się przestępstwa karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k., warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat.

Orzekł nadto o przepadku dowodów rzeczowych oraz częściowo, do kwoty 100 zł, obciążył oskarżonego kosztami postępowania.

Wyrok Sądu Rejonowego został zaskarżony apelacją przez obrońcę oskarżonego części dotyczącej przypisanego oskarżonemu przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.

Podnosząc sformułowane w apelacji zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie orzeczenia o łącznej karze pozbawienia wolności i warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 229 § 3 k.k., umorzenie postępowania za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. z uwagi na brak społecznej szkodliwości czynu, ewentualnie o uniewinnienie oskarżonego z uwagi na brak umyślności jego działania, ewentualnie o warunkowe umorzenie postępowania, ewentualnie o poprzestanie na orzeczeniu środka karnego i odstąpienie od wymierzenia kary.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego nie była zasadna.

W przedmiotowej sprawie brak było jakichkolwiek argumentów mogących przemawiać za uznaniem, że stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego był znikomy. Obrońca eksponował fakt, iż w porównaniu z ulicami w Ł. ulicy (...) w Ł. nie można uznać za ulicę ruchliwą. Argument ten nie ma znaczenia dla niniejszej sprawy. Należy podkreślić, że oskarżony prowadził w stanie nietrzeźwości samochód nie w Ł., ale w Z.. Potencjalne obciążenie ruchem i wynikające z tego faktu niebezpieczeństwo poruszania się tą ulicą znalazło potwierdzenie w usytuowaniu tam policyjnego patrolu kontrolującego ruch drogowy.

Zupełnie pozbawiony podstaw jest także argument obrońcy, że działanie oskarżonego nie wyrządziło żadnej szkody, ponieważ został on zatrzymany w związku z przekroczeniem prędkości, a nie z uwagi na sposób prowadzenia pojazdu.

Nie trzeba szerszych wywodów dla przyjęcia potwierdzonego powszechnie wniosku, że stan nietrzeźwości bardzo często powoduje zniesienie krytycyzmu oraz sprzyja brawurze podczas prowadzenia pojazdu, co przejawia się m.in. lekceważeniem zasad bezpieczeństwa. W tym wypadku stan nietrzeźwości skutkował zlekceważeniem przez oskarżonego obowiązku ograniczenia prędkości w terenie zabudowanym do 50 km/h. Należy przypomnieć, że oskarżony przekroczył dozwoloną prędkość aż o ponad 30 km/h.

Całkowicie nieprzydatna jest także argumentacja, że stan nietrzeźwości oskarżonego stanowił dla niego i jego żony zaskoczenie, gdyż w przeciwnym razie nie wsiadłaby z nim do samochodu.

Stan nietrzeźwości oskarżonego został ujawniony przez policjantów zapachem alkoholu od oskarżonego, a zatem brak jest możliwości, aby mógł on stanowić zaskoczenie dla niego i jego żony.

Wywody o braku umyślności działania oskarżonego w kontekście jego oświadczenia złożonego do protokołu badania trzeźwości, z którego wynika, że w dniu poprzednim o godz. 20.00 spożył 200 ml wódki, w zestawieniu z faktem, że już o godz. 5.30 rano został zatrzymany, gdy kierował samochodem, stoją w całkowitej opozycji do prezentowanego przez obrońcę poglądu o braku umyślności działania oskarżonego.

W związku z powyższym brak było jakichkolwiek okoliczności mogących uzasadniać działanie oskarżonego w błędzie co do stanu swojej nietrzeźwości. Brak jest racjonalnych przesłanek uzasadniających tezę, że spożywanie znacznej ilości mocnego alkoholu poprzedniego wieczoru mogłoby nieskutkownie stanem nietrzeźwości o godz. 5.30, a w praktyce wcześniej, gdyż do momentu zatrzymania oskarżony przejechał samochodem określony fragment drogi.

Nie istniały żadne okoliczności, które dawałyby oskarżonemu prawo do utrzymywania, że wsiadając za kierownicę samochodu może być trzeźwy.

W sprawie brak było podstaw do warunkowego umorzenia postępowania karnego w stosunku do oskarżonego. Zastosowanie tej instytucji probacyjnej jest uprawnieniem, a nie obowiązkiem Sądu. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne tylko wówczas, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

W analizowanej sprawie jedyną okolicznością korzystnie dla oskarżonego wpływającą na stopień społecznej szkodliwości czynu był stosunkowo niewysoki stan nietrzeźwości. Pozostałe okoliczności tj. poruszanie się ulicą o potencjalnie dużym natężeniu ruchu, z prędkością znacznie przekraczającą prędkość dozwoloną, nie pozwalały absolutnie na uznanie, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie jest znaczny.

Nie można było również podzielić stanowiska obrońcy oskarżonego, iż orzeczona wobec J. T. kara 6 miesięcy pozbawienia wolności przy górnej granicy jej wymiaru do lat 2, oraz trzyletni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczony w minimalnej ustawowej wysokości są niewspółmiernie surowe.

Mając na względzie dyrektywy sędziowskiego wymiaru kary zawarte w art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd odwoławczy uznał, iż wymierzona oskarżonemu kara jest prawidłowa i adekwatna do winy i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnieść wówczas, gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy są one w społecznym odczuciu niesprawiedliwe (tak w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 grudnia 2012 roku, II A Ka 380/12, LEX nr 1254539).

Z rażąco niewspółmiernością w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. mamy do czynienia wtedy, gdy przy orzekaniu kary nienależycie uwzględniono zawarte w kodeksie karnym dyrektywy ich wymiaru, w tym w szczególności stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oraz wymogi prewencji indywidualnej i generalnej (art. 53 § 1 k.k., art. 56 k.k.). Nie chodzi w tej sytuacji o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do ich wymiaru, ale o różnicę zasadniczą, która powodowałaby, iż karę czy środek karny wymierzone dotychczas należałoby traktować jako rażąco niewspółmierne, z uwagi na ich łagodność lub surowość (tak w wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 4 grudnia 2012 r., II AKa 374/12, LEX nr 1292670).

Orzeczenie wobec oskarżonego samoistnego środka karnego nie byłoby wystarczające dla osiągnięcia celów postępowania tj. wykazania oskarżonemu naganności jego zachowania i powstrzymania go przed naruszeniem porządku prawnego w przyszłości.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Z uwagi na wynik postępowania odwoławczego tj. nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140 złotych tytułem zwrotu części kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, na którą złożyły się: kwota 120 tytułem opłaty od kary pozbawienia wolności ustalona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 2 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karanych (t.j. Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz kwota 20 zł tytułem zryczałtowanych wydatków za doręczenie pism sądowych w postępowaniu odwoławczym - ustalona na podstawie § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz.U. z 2013 roku, poz. 663).